

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

19.04.2021 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIIS TREŚCI

Wydatki ponoszone na organizację spotkań integracyjnych w zakresie dotyczącym osób zatrudnionych na umowach B2B mogą zostać uznane za koszty uzyskania przychodów, wyrok WSA w Poznaniu z 11 marca 2021 r., sygn. I SA/Po 676/20 _____ 3

Mechanizm podzielonej płatności w przypadku rat leasingowych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 marca 2021 r., sygn. 0112-KDIL1-2.4012.644.2020.2.PG _____ 4

Wydatki ponoszone na organizację spotkań integracyjnych w zakresie dotyczącym osób zatrudnionych na umowach B2B mogą zostać uznane za koszty uzyskania przychodów, wyrok WSA w Poznaniu z 11 marca 2021 r., sygn. I SA/Po 676/20

Rozstrzygnięcie dotyczyło spółki działającej w branży programistycznej, korzystającej z pracy pracowników oraz podwykonawców – osób wykonujących pracę na podstawie tzw. umowy B2B. Spółka organizuje różnego rodzaju spotkania mające na celu integrację zatrudnionych osób oraz współpracowników, w związku z czym wystąpiła ona z wnioskiem o interpretację indywidualną w zakresie możliwości zaliczania do kosztów uzyskania przychodów wydatków na takie spotkania integracyjne w zakresie dotyczącym współpracowników.

Dyrektor KIS uznał, iż takie wydatki nie mogą stanowić kosztów uzyskania przychodów, gdyż nie pozostają one w związku przyczynowo-skutkowym z przychodami, a ponadto takiego rodzaju wydatki nie mają wpływu na wykonanie umowy łączącej spółkę z tymi osobami. Zdaniem organu wydatki te stanowią wydatki na reprezentację, ponieważ ich głównym celem jest tworzenie lub poprawa wizerunku przedsiębiorcy wobec osób trzecich, niebędących pracownikami spółki. Umowa cywilnoprawna (umowa współpracy) zakłada bowiem równorzędność i niezależność podmiotów i stwarza warunki do przyjęcia założenia, że jeden podmiot chce wykreować swój pozytywny wizerunek względem drugiego, w celu ułatwienia wzajemnej współpracy.

Sąd nie zgodził się jednak ze stanowiskiem organu i zaakceptował możliwość zaliczenia wydatków ponoszonych w związku z organizacją

spotkań integracyjnych, w których uczestniczą również osoby wykonujące na rzecz podatnika pracę na podstawie tzw. umów B2B, do kosztów uzyskania przychodów. Uznał on, że fakt prowadzenia własnej działalności gospodarczej przez współpracowników nie przesądza o tym, iż w niniejszej sprawie powinni być traktowani jak klienci spółki oraz nie przeciwstawia się okoliczności, że pozostają oni stałym elementem zespołu, pracując nad projektami wspólnie z pracownikami.

Komentarz eksperta

Stanowisko zaprezentowane przez organ w zaskarżonej interpretacji, zgodnie z którą wydatki ponoszone w związku z organizacją spotkań firmowych osób samozatrudnionych nie mogą zostać uznane za koszty podatkowe, należy ocenić negatywnie. Takie podejście nie wydaje się bowiem racjonalne, gdyż w praktyce oznaczałoby ono konieczność każdorazowej weryfikacji osób biorących udział w imprezach (pod kątem rodzaju umowy, na jakiej takie osoby są zatrudnione), jak również prowadziłoby do konieczności ustalenia, jaka część kosztów związanych z organizacją imprezy powinna zostać przypisana do takich osób (pozostawałoby pytanie, jaki klucz alokacji byłby wówczas najbardziej wiarygodny). Komentowany wyrok potwierdza dotychczasowe orzecznictwo w analogicznych sprawach, w szczególności wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 23 października 2018 r., sygn. I SA/Rz 741/18.

KATARZYNA ZAPALSKA
DORADCA PODATKOWY

Mechanizm podzielonej płatności w przypadku rat leasingowych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 marca 2021 r., sygn. 0112-KDIL1-2.4012.644.2020.2.PG

W sytuacji gdy zarówno leasingodawca, jak i leasingobiorca zdecydują się w sposób dobrowolny na zastosowanie mechanizmu podzielonej płatności - odnośnie do płatności wynikających z zawartych umów leasingu - to w tej sytuacji istnieje możliwość regulowania faktur za pomocą tej metody. Jednakże z przedstawionego we wniosku opisu sprawy nie wynika, aby kontrahenci (w tym przypadku zarówno wnioskodawca, jak i S.A.) doszli do porozumienia w sprawie formy płatności. Wręcz przeciwnie, z informacji przedstawionych we wniosku wynika że S.A. nie wyraziła zgody na regulowanie płatności za pomocą mechanizmu podzielonej płatności (bowiem pomimo zapłaty przez wnioskodawcę przy zastosowaniu tej metody to S.A. wysłała do wnioskodawcy wezwania do zapłaty kwoty VAT w walucie euro na konto walutowe). Zatem w tym przypadku S.A. ma prawo do odmowy przyjęcia płatności przy zastosowaniu mechanizmu podzielonej płatności. Zastosowanie dobrowolnego mechanizmu podzielonej płatności odbywa się bowiem na zasadzie swobody umów (na co zgodę muszą wyrazić obie strony transakcji). Nie oznacza to jednak, że sprzedawca nie będzie mógł zastrzec, że nie chce stosować takiej formy rozliczeń. W efekcie, usługodawca (leasingodawca) może nie akceptować zapłaty przez leasingobiorcę podatku VAT przypadającego na raty leasingowe, na należący do niego rachunek VAT.

Komentarz eksperta

W komentowanej interpretacji indywidualnej Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej

podkreślił, iż dobrowolne zastosowanie mechanizmu podzielonej płatności (MPP) bazuje na zasadzie swobody umów, w związku z czym dla skorzystania z tej opcji płatności konieczna jest zgoda/porozumienie obu stron transakcji, tj. sprzedawcy oraz nabywcy. W praktyce oznacza to, iż nabywca dokonując płatności z zastosowaniem fakultatywnego MPP (tj. wpłacając kwotę VAT należnego na rachunek VAT kontrahenta, pomimo braku takiego obowiązku, powinien liczyć się z tym, że sprzedawca może nie akceptować takiej formy rozliczenia i żądać zapłaty całej należności (kwoty netto oraz kwoty VAT) w sposób tradycyjny (np. na rachunek rozliczeniowy). Warto zaznaczyć, że brak porozumienia stron transakcji co do dobrowolnego stosowania MPP może w przyszłości powodować komplikacje/niespójności na etapie wypełniania nowego pliku JPK. Zgodnie bowiem z projektem rozporządzenia Ministra Finansów z 9 marca 2021 r., zmieniającego rozporządzenie w sprawie danych zawartych w plikach JPK, podatnicy obowiązani będą używać oznaczenia „MPP” również w przypadku transakcji, w których zastosowanie MPP jest dobrowolne – zarówno po stronie sprzedaży, jak i zakupowej (aktualnie oznaczenie to stosuje się tylko do transakcji objętych obowiązkowym MPP). W praktyce zatem brak akceptacji ze strony sprzedawcy co do zastosowania MPP, może oznaczać, iż dana transakcja zostanie odmiennie oznaczona/zaraportowana w pliku JPK przez sprzedawcę oraz nabywcę.

PIOTR STRYJEWSKI
ADWOKAT
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIIS TREŚCI

Gmina, która odstępuje od stosowania rozporządzenia wykonawczego, ma możliwość odrębnego ustalenia tzw. prewspółczynnika dla nabycia towarów i usług wykorzystywanych w sektorach wyodrębnionych z całokształtu działalności gminy, wyrok NSA z 27 stycznia 2021 r., sygn. I FSK 959/19	6
Skutki podatkowe na gruncie CIT najmu grodzic (urządzeń/elementów budowlanych) przez firmę niemiecką na rzecz polskich kontrahentów, wyrok NSA z 26 listopada 2020 r., sygn. II FSK 1916/18	6
Import przez gminę usług programu międzynarodowej matury od organizacji International Baccalaureate podlega zwolnieniu z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 26 lit. a ustawy VAT, wyrok NSA z 27 stycznia 2021 r., sygn. I FSK 702/19	6
Skutki podatkowe w CIT substytucji, wygaśnięcia gwarancji oraz dokonania wzajemnych rozliczeń z francuską spółką powiązaną w związku z emisją euroobligacji, wyrok WSA w Warszawie z 26 listopada 2020 r., sygn. III SA/WA 1052/20	7
Kwestia odliczeń kosztów kwalifikowanych ponoszonych na działalność badawczo-rozwojową w związku z realizacją usług dotyczących projektów na rzecz innych spółek PGK rozliczanych w ramach transakcji wewnątrzgrupowych, wyrok WSA w Warszawie z 26 listopada 2020 r., sygn. III SA/WA 1925/20	8
Skutki podatkowe w CIT sprzedaży przez bank objętych obligacji korporacyjnych na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego za cenę odzwierciedlającą ich bieżącą wartość ekonomiczną niższą od wydatków poniesionych na ich objęcie, wyrok WSA w Warszawie z 26 listopada 2020 r., sygn. III SA/WA 706/20	9

Gmina, która odstępuje od stosowania rozporządzenia wykonawczego, ma możliwość odrębnego ustalenia tzw. przewspółczynnika dla nabycia towarów i usług wykorzystywanych w sektorach wyodrębnionych z całokształtu działalności gminy, wyrok NSA z 27 stycznia 2021 r., sygn. I FSK 959/19

Przepisy art. 86 ust. 2a-2c i art. 2h ustawy VAT należy interpretować w ten sposób, że gmina, która odstępuje od stosowania rozporządzenia MF, ma możliwość odrębnego ustalenia tzw. przewspółczynnika dla nabycia towarów i usług wykorzystywanych w sektorach wyodrębnionych z całokształtu działalności gminy.

Skutki podatkowe na gruncie CIT najmu grodzic (urządzeń/elementów budowlanych) przez firmę niemiecką na rzecz polskich kontrahentów, wyrok NSA z 26 listopada 2020 r., sygn. II FSK 1916/18

Zarówno wykładnia językowa, jak i wykładnia celowościowa prowadzą do wniosku, że pojęcie urządzenia przemysłowego obejmuje wszelkie urządzenia wykorzystywane w profesjonalnym obrocie, przy czym muszą one być związane z działalnością danego podmiotu. Nie muszą one jednak być wykorzystywane bezpośrednio w procesie produkcji.

Uwzględniając powyższe należało uznać, że sąd I instancji naruszył art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, błędnie przyjmując, że urządzenia podlegające analizie w sprawie (grodzice), nie są urządze-

niami przemysłowymi w rozumieniu art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT.

Import przez gminę usług programu międzynarodowej matury od organizacji International Baccalaureate podlega zwolnieniu z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 26 lit. a ustawy VAT, wyrok NSA z 27 stycznia 2021 r., sygn. I FSK 702/19

Skoro zadania edukacyjne określone w ustawie - Prawo oświatowe mogą realizować także podmioty niebędące jednostkami samorządu terytorialnego, oznacza to, że nie wykorzystuje się przy realizacji tych zadań, co do istoty, środków prawnych o charakterze władczym, właściwych władzy publicznej.

Jako zasadę zatem należy uznać, że podmioty realizujące zadania edukacyjne działają jako podatnicy VAT w rozumieniu art. 15 ust. 1 i 2 ustawy VAT, co dotyczy także jednostek samorządu terytorialnego.

Import przez podmioty prowadzące jednostki objęte systemem oświaty w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo oświatowe, usług programu międzynarodowej matury od organizacji International Baccalaureate, realizujących usługi edukacyjne analogiczne do tych, jakie wykonują ww. jednostki i uznawane z mocy prawa za element krajowego systemu oświaty, podlega zwolnieniu od podatku od towarów i usług na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 26 lit. a ustawy VAT.

Skutki podatkowe w CIT substytucji, wyjaśnienia gwarancji oraz dokonania wzajemnych rozliczeń z francuską spółką powiązaną w związku z emisją euroobligacji, wyrok WSA w Warszawie z 26 listopada 2020 r., sygn. III SA/WA 1052/20

1) Bank nie będzie mógł zastosować opodatkowania ryczałtowym podatkiem dochodowym według stawki 3%, zgodnie z przepisami art. 18 i nast. ustawy z dnia 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw w odniesieniu do wypłacanych odsetek od kaucji uiszczanych na rzecz m(2).

Nie ma podstaw, aby – na tle przepisów nowelizacji, rozumieć użyte przez ustawodawcę pojęcie pożyczki inaczej niż pożyczka zdefiniowana w kodeksie cywilnym, czy też w jej potocznym rozumieniu. Innymi słowy nie można stosować regulacji przepisów ustawy nowelizującej w odniesieniu do odsetek od kaucji traktując je na równi z odsetkami od pożyczki. O kwalifikacji kaucji nie może decydować sam fakt zakwalifikowania jej jako pożyczki w dokonany przez bank zawiadomieniu dokonany w oparciu o treść art. 21 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 19 ustawy nowelizacyjnej, czy też wskazanie w tym wniosku banku jako pożyczkobiorcy i m(2) jako pożyczkodawcy. Bez znaczenia, w sytuacji braku pożyczki, pozostaje wpłata dokonana przez bank na rachunek właściwego urzędu skarbowego zryczałtowanego podatku od odsetek od kaucji.

2) Z wniosku wynika, że wynagrodzenie inwestorów za okres do substytucji, stanowi wynagrodzenie należne inwestorom za czas od początku okresu odsetkowego, w którym dojdzie do substytucji, do samej substytucji. Z uwagi na to, że – jak wyjaśniono we wniosku – termin płatności wynagrodzenia inwestorów przypada nie już po substytucji, z tego względu, to bank – jako emitent – będzie zobowiązany do zapłaty na rzecz inwestorów. Organ słusznie stwierdził, że w tych okolicznościach to bank będzie obowiązany do poboru podatku – na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy CIT – jako podmiot dokonujący wypłat.

Wbrew stanowisku wyrażonemu w skardze, banku nie można uznać za pośrednika wypłat

na rzecz inwestorów. Z opisu stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego wynika przecież, że m(2), z datą substytucji przestanie być podmiotem zobowiązanym z tytułu emisji. Nie będzie go – z tą datą – łączył żaden stosunek zobowiązaniowy z inwestorami. W tej sytuacji nie będzie można go uznać, za podmiot wypłacający środki, w których wypłacaniu pośredniczy bank.

3) Nie można – jak słusznie stwierdził organ interpretacyjny – uznać, że wynagrodzenie na rzecz m(2) (exit fee) stanowi koszt uzyskania przychodu banku, na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy CIT. We wniosku zostało jednoznacznie wskazane, że bank i m(2) dokonają wzajemnych rozliczeń z tytułu rozwiązania umów organizacji emisji. Trudno zakładać, że rozliczenia te nie będą uwzględniały okoliczności utraty możliwości zarobkowania m(2). Należy również zauważyć, że – wbrew sugestiom zawartym w uzasadnieniu skargi – wypłata wynagrodzenia m(2) nie została w żaden sposób powiązana z oszczędnościami banku wynikającymi z rezygnacji z usług tego podmiotu (co wskazywałoby na pośredni związek z przychodami banku). We wniosku jednoznacznie zostało wskazane, że wysokość przedmiotowego wynagrodzenia zostanie ustalona w oparciu o wycenę przedsiębiorstwa m(2) (a nie np. w odniesieniu do szacowanych oszczędności banku w związku z rozwiązaniem umów organizacji emisji).

4) Bank nie ma podstaw do korzystania z opodatkowania według przepisów ustawy nowelizującej dokonywanych wypłat wynagrodzenia inwestorów. Raz jeszcze należy wskazać, że wybór tej zasady opodatkowania ustawodawca pozostawił podmiotom, które – w odniesieniu do omawianego zagadnienia – spełniają przesłanki z art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej. Podmiotami tymi są emitenci serii obligacji wyemitowanych przed dniem 1 stycznia 2019 r. W okolicznościach niniejszej sprawy, emitentem takich obligacji, do dnia 31 grudnia 2018 roku była spółka M., a nie bank. W konsekwencji do banku, nie będą miały zastosowania przepisy art. 27 ust. 1 ustawy CIT. w zw. z art. 19 ust. 6 pkt 2 ustawy nowelizującej. Ten drugi z powołanych przepisów dotyczy bowiem jedynie takiego podmiotu, który dokonał wyboru opodatkowania, o którym mowa w ust. 1. Natomiast, jak to już zostało podniesione, bank nie spełnia przesłanek z art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej i takiego wyboru dokonać nie może.

Kwestia odliczeń kosztów kwalifikowanych ponoszonych na działalność badawczo-rozwojową w związku z realizacją usług dotyczących projektów na rzecz innych spółek PGK rozliczanych w ramach transakcji wewnątrzgrupowych, wyrok WSA w Warszawie z 26 listopada 2020 r., sygn. III SA/WA 1925/20

1) Przepis art. 18d ust. 1 ustawy CIT odwołuje się do podstawy opodatkowania. Podstawą opodatkowania w przypadku PGK jest natomiast dochód tej grupy określony jako suma dochodów/strat poszczególnych spółek tworzących grupę. Odliczenia dokonuje się zatem na poziomie grupy, a nie na poziomie tworzącej ją spółki, która finansuje działalność badawczo-rozwojową. Nie ma zatem znaczenia jaki wynik finansowy osiągnie spółka ponosząca te koszty, tzn. czy wykaże dochód czy stratę. Odliczenie następuje bowiem po określeniu dochodu grupy, o ile oczywiście grupa wykaże ów dochód, a nie wykaże straty.

W przypadku, gdy ta sama spółka prowadzi działalność badawczo-rozwojową i ponosi wydatki na prowadzenie tej działalności, wówczas nie uwzględnia ona kosztów kwalifikowanych w rozliczeniu będącym rozliczeniem cząstkowym z punktu widzenia podstawy opodatkowania grupy. Spółka tworząca grupę kapitałową nie jest bowiem w tym wypadku podmiotem wykazującym właściwy dochód do opodatkowania, gdyż jej dochód nie stanowi podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych. Dochód jednej spółki, gdy inne spółki wykażą odpowiednio wysoką stratę, w ogóle nie musi prowadzić do powstania zobowiązania podatkowego. Podatek w grupie kapitałowej nie stanowi sumy podatku wyliczonego na poziomie poszczególnych spółek. Podatku na poziomie spółek w ogóle się nie wylicza. Ów podatek wylicza się na poziomie grupy od podstawy, którą tworzy suma dochodów/strat spółek.

Z uwagi na powyższe, art. 18d ust. 1 ustawy CIT, w ogóle nie znajduje zastosowania wobec spółki tworzącej PGK, zaś wydatki poniesione przez spółkę na działalność badawczo-rozwo-

jową przynależą grupie kapitałowej, która po osiągnięciu dochodu te wydatki odlicza.

2) Powyższe konstatacje nie tracą na znaczeniu w sytuacji, gdy jedna ze spółek prowadzi działalność badawczo-rozwojową, zaś inna spółka tę działalność finansuje. Wtedy także finansujący nie odlicza kosztów kwalifikowanych od podstawy opodatkowania, gdyż podstawę opodatkowania określa się dopiero na poziomie grupy. Koszty kwalifikowane odlicza grupa kapitałowa. Wszakże dla poniesienia wydatków kwalifikowanych przez grupę wystarczającym jest aby te wydatki poniósł jeden z podmiotów tworzących tę grupę. W tym przypadku jedynie obliczany przychód spółki prowadzącej działalność badawczo-rozwojową winien uwzględniać otrzymane dofinansowanie od spółki finansującej, która to z kolei, w związku z dokonaną darowizną, może wykazać wówczas koszt uzyskania przychodu.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 14 i art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, co do zasady darowizny dokonane pomiędzy spółkami tworzącymi PGK mogą zostać zaliczone do kosztów uzyskania przychodu darczyńcy. Jednocześnie wartość dokonanej darowizny stanowi przychód podatkowy po stronie spółki obdarowanej. Natomiast przychód ten jak również koszty uzyskania przychodu powinny zostać uwzględnione przy obliczaniu dochodu spółek tworzących grupę kapitałową, stosownie do art. 7a ust. 1 ustawy CIT.

Czynność finansowania przez spółkę z grupy działalności badawczo-rozwojowej innej spółki z grupy będzie zatem neutralna podatkowo. Przekazywane środki finansowe będą bowiem zwiększały koszty podatkowe u jednej ze spółek oraz przychód u drugiej, co w kontekście ostatecznego rozliczenia w ramach grupy kapitałowej ulegnie wzajemnej kompensacji. Nie zmienia to natomiast faktu, że od podstawy opodatkowania grupy kapitałowej będą podlegały odliczeniu poniesione w ramach tej grupy koszty kwalifikowane. W omawianym przypadku nie zajdzie zastosowania art. 18d ust. 5 ustawy CIT, który stanowi, że koszty kwalifikowane podlegają odliczeniu, jeżeli nie zostały podatnikowi zwrócone w jakiegokolwiek formie.

Skutki podatkowe w CIT sprzedaży przez bank objętych obligacji korporacyjnych na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego za cenę odzwierciedlającą ich bieżącą wartość ekonomiczną niższą od wydatków poniesionych na ich objęcie, wyrok WSA w Warszawie z 26 listopada 2020 r., sygn. III SA/WA 706/20

1) Rację ma organ interpretacyjny powołując się na art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy CIT i wskazując, że wydatki na objęcie obligacji nie będą stanowiły kosztu uzyskania przychodów w momencie ich poniesienia i kosztem staną się w momencie odpłatnego zbycia tych obligacji funduszowi (co do zastosowania w sprawie wskazanego przepisu obie strony są zgodne), rację ma jednak również co do tego, że ze względu na charakter pożyczkowy obligacji (wierzytelność inkorporowana w obligacji jest wierzytelnością pożyczkową), że w takim przypadku znajduje zastosowanie ograniczenie wynikające z art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy CIT, skoro przepis ten dotyczy (odpłatnego) zbycia wierzytelności, a bank dokonując zbycia obligacji dokona zbycia wierzytelności pożyczkowej inkorporowanej w tejże obligacji. W tym zakresie z obu przepisów nie wynika, ażeby wykluczały się wzajemnie. Regulacja art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy CIT nie stanowi przepisu szczególnego wobec art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy CIT, który wyłączałby stosowanie tego przepisu w przypadku zbycia wierzytelności pożyczkowej inkorporowanej w obligacji.

2) Ustawodawca w art. 15 ust. 1h pkt 2 ustawy CIT nie wprowadza żadnych dodatkowych zastrzeżeń, które nakazywałyby ograniczyć zastosowanie tego przepisu wyłącznie do wierzytelności z tytułu pożyczek nieinkorporowanych

w obligacjach (tzw. pożyczki sensu stricto, jak wskazuje to organ interpretacyjny).

W tym kontekście nie sposób dostrzec również żadnych argumentów, które uzasadniałyby odmienne traktowanie z punktu widzenia regulacji art. 15 ust. 1h pkt 2 ustawy CIT kredytów, pożyczek sensu stricto oraz pożyczek inkorporowanych w obligacjach. W przypadku wszystkich tychże instrumentów bank może ponieść stratę w związku z brakiem możliwości odzyskania środków pieniężnych przekazanych dłużnikowi (kredytobiorcy, pożyczkobiorcy, zobowiązanemu z obligacji) i koniecznością zbycia tejże wierzytelności podmiotowi trzeciemu (funduszowi sekurytyzacyjnemu albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz sekurytyzacyjny) i brak jest uzasadnienia dla odmiennego traktowania z punktu widzenia prawa podatkowego tychże instrumentów.

Mając na uwadze powyższe, za zasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 15 ust. 1h pkt 2 ustawy CIT poprzez błędną wykładnię, gdzie organ niepoprawnie przyjął, że obligacje korporacyjne nie stanowią desygnatu pojęcia „wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek)” z tego przepisu oraz zarzut naruszenia art. 15 ust. 1h pkt 2 ustawy CIT poprzez niewłaściwą ocenę organu co do zastosowania tego przepisu.

Organ błędnie uznał, że ten przepis nie powinien znaleźć zastosowania w sytuacji banku, podczas gdy art. 15 ust. 1h pkt 2 ustawy CIT powinien mieć zastosowanie do zbywania przez bank obligacji korporacyjnych na rzecz funduszy sekurytyzacyjnych (co stanowiło konsekwencję błędnej wykładni wskazanego przepisu).

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIIS TREŚCI

Skutki podatkowe w PIT ustania wspólności majątkowej małżeńskiej odnośnie do posiadanych nieruchomości , interpretacja ogólna Ministra Finansów z 23 marca 2021 r., sygn. DD2.8201.7.2020	11
Moment powstania obowiązku podatkowego oraz ustalenie właściwego kursu do przeliczania waluty obcej na złote w celu określenia podstawy opodatkowania VAT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 marca 2021 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.560.2020.1.RST	11
Rozpoznanie importu usług w związku z nabyciem usługi przewozu promowej , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25 marca 2021 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.881.2020.2.MC	12
Spółka komandytowa jako płatnik CIT od dochodów z zysków kapitałowych wypłacanych wspólnikom , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 16 marca 2021 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.22.2021.2.KS	12
Kwestia opodatkowania dochodów z kwalifikowanych praw własności intelektualnej preferencyjną stawką podatkową , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25 marca 2021 r., sygn. 0113-KDIPT2-1.4011.999.4.2020.MAP	13

Skutki podatkowe w PIT ustania wspólności majątkowej małżeńskiej odnośnie do posiadanych nieruchomości, interpretacja ogólna Ministra Finansów z 23 marca 2021 r., sygn. DD2.8201.7.2020

W przypadku ustania wspólności majątkowej małżeńskiej nie następuje nabycie nieruchomości, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a-c ustawy PIT, przez małżonka, któremu przypadła ta nieruchomość, jeżeli nieruchomość objęta była wspólnością majątkową.

Moment powstania obowiązku podatkowego oraz ustalenie właściwego kursu do przeliczania waluty obcej na złote w celu określenia podstawy opodatkowania VAT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 marca 2021 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.560.2020.1.RST

W opisanym przypadku, gdy na sprzedaż składa się więcej niż jedna dostawa realizowana w okresie kilkumiesięcznym bądź kilkuletnim moment powstania obowiązku podatkowego należy określić na zasadach wynikających z art. 19a ust. 4 w zw. z art. 19a ust. 3 ustawy VAT.

Sprzedaż towarów odbywa się m.in. na podstawie umów handlowych, które obejmują sprzedaż składającą się z więcej niż jednej dostawy realizowanej w okresie kilkumiesięcznym, a nawet kilkuletnim. W przypadku umów mających za przedmiot realizację więcej niż jednej dostawy towarów umowa wskazuje okresy rozliczeniowe, w których następuje dostawa poszczególnych partii towarów oraz terminy płatności za poszczególne okresy rozliczeniowe. Dostawy są ustalane według określonego harmonogramu odbioru towarów bądź tygodniowych planów dostaw uzgadnianych między stronami (w przypadku tego rodzaju dostaw, ustalane są zwykle tygodniowe okresy rozliczeniowe). Spółka wystawia wówczas jedną, zbiorczą fakturę dokumentującą wydania towarów na rzecz danego nabywcy dokonane w umówionym okresie rozliczeniowym (rozliczenie dostaw

i płatność następuje, co do zasady, nie za pojedyncze dostawy, lecz za ich sumę zrealizowaną w danym przedziale czasowym). Zatem ze wskazanych informacji wynika, że poszczególne dostawy są realizacją przyjętego zobowiązania do dokonania szeregu dostaw częściowych określonych towarów, objętych jednym stosunkiem zobowiązaniowym (tzw. umową handlową), kiedy z góry przyjęto powtarzalność dostaw i ustalono dla nich okresy rozliczeniowe.

Wobec powyższego, zgodnie z art. 19a ust. 4 w zw. z art. 19a ust. 3 ustawy VAT, moment powstania obowiązku podatkowego dla realizowanej dostawy jest data upływu danego okresu (czyli w analizowanym przypadku tygodnia) do którego odnosi się rozliczenie. Tym samym, w analizowanym przypadku moment powstania obowiązku podatkowego należy utożsamiać z datą upływu danego okresu, do którego odnosi się rozliczenie.

Jednocześnie, w opisanym przypadku, co do zasady, gdy podstawa opodatkowania jest wyrażona w walucie obcej przeliczenia na złote spółka powinna dokonywać według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez NBP na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego, alternatywnie spółka może wybrać sposób przeliczania kwot wyrażonych w walucie obcej na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego; w takim przypadku waluty inne niż euro przelicza się z zastosowaniem kursu wymiany każdej z nich względem euro.

Natomiast, od dnia 1 stycznia 2021 r. kwoty stosowane do określenia podstawy opodatkowania określone w walucie obcej mogą być przeliczane przez spółkę na złote zgodnie z zasadami przeliczania przychodu określonego w walucie obcej wynikającymi z przepisów o podatku dochodowym, obowiązującymi tego podatnika na potrzeby rozliczania danej transakcji.

Rozpoznanie importu usług w związku z nabyciem usługi przewozy promowej, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25 marca 2021 r., sygn. 0113-KDIP1-2.4012.881.2020.2.MC

Mając na uwadze okoliczności przedstawione we wniosku, z których wynika, że spółka nabywa usługi przewozy promowej od podatników unijnych, jak i spoza UE oraz wykonywane są w miejscu, w którym posiadają oni siedzibę oraz stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, należy stwierdzić, że w sytuacji, gdy ww. usługa przewozy promowej jest wykonywana w całości poza terytorium UE, tj. miejsce jej rozpoczęcia, zakończenia oraz jej przebieg odbywa się w całości poza terytorium UE, wówczas ww. usługa nie podlega opodatkowaniu VAT na terytorium kraju. Spełnione zostaną w tym przypadku przesłanki, o którym mowa w art. 28f ust. 1a pkt 1 ustawy VAT. Zgodnie z tym przepisem usługa podlega opodatkowaniu na terytorium znajdującym się poza terytorium UE.

Natomiast w sytuacji, gdy nabywana przez spółkę usługa przewozy promowej nie odbywa się w całości poza terytorium UE, warunki, o których mowa w art. 28f ust. 1a pkt 1 ustawy VAT nie są spełnione. Zastosowanie znajdzie wówczas zasada ogólna wyrażona w art. 28b ust. 1 ustawy VAT. Zatem miejscem świadczenia ww. usługi przewozy promowej, niewykonywanej w całości poza terytorium UE jest - stosownie do art. 28b ust. 1 ustawy VAT - miejsce, w którym spółka posiada siedzibę działalności gospodarczej, tj. terytorium kraju.

W konsekwencji spółka nabywając ww. usługi od podmiotów niemających siedziby oraz stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Polski, działa jako podatnik w rozumieniu art. 17 ust. 1 pkt 4 ustawy VAT. Tym samym, spółka jest zobowiązana do rozpoznania importu usług, o którym mowa w art. 2 pkt 9 ustawy VAT, a zatem spółka zobowiązana jest do opodat-

kowania importu ww. usług przewozy promowej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa podatkowego na terytorium kraju.

Spółka komandytowa jako płatnik CIT od dochodów z zysków kapitałowych wypłacanych wspólnikom, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 16 marca 2021 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.22.2021.2.KS

W analizowanym stanie faktycznym A. spółka z o.o. spółka komandytowa uzyska status podatnika CIT z dniem 1 maja 2021 r. Obecnie spółka jest neutralna podatkowo, a opodatkowanie dochodów z jej działalności następuje na bieżąco u wspólników odpowiednio podatkiem CIT w spółkach kapitałowych i podatkiem PIT u osoby fizycznej. Spółka posiada siedzibę i zarząd na terytorium kraju.

W szczególności na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 28 listopada 2020 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne oraz niektórych innych ustaw spółka postanowiła, że zasady opodatkowania spółki oraz przychodów i kosztów związanych z uczestnictwem w niej, w tym z tytułu objęcia (nabycia) i zbycia jej udziałów oraz wystąpienia z niej lub jej likwidacji wprowadzone w art. 1-2 ww. ustawy stosuje się począwszy od dnia 1 maja 2021 r. W tym względzie w grudniu 2020 r. spółka wydała oświadczenie zawierające przedmiotową decyzję. W tej sytuacji opodatkowanie dochodów wspólników spółki, będących podatnikami podatku CIT, z tytułu prawa do zysku spółki będzie następowało na zasadach właściwych dla opodatkowania dochodów z zysków kapitałowych na podstawie art. 7b ust. 1 pkt 1 lit. a w zw. z art. 1 ust. 3 pkt 1 oraz art. 22 ust. 1-1c ustawy CIT. W konsekwencji, na spółce będą ciężyły obowiązki płatnika w odniesieniu do podatku należnego od tych wypłat.

Kwestia opodatkowania dochodów z kwalifikowanych praw własności intelektualnej preferencyjną stawką podatkową, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25 marca 2021 r., sygn. 0113-KD IPT2-1.4011.999.4.2020.MAP

1) Przedstawione we wniosku działania wnioskodawcy spełniają definicję działalności badawczo-rozwojowej w rozumieniu art. 5a pkt 38-40 ustawy PIT, gdyż są podejmowane w sposób systematyczny, mają charakter twórczy oraz podejmowane są w celu zwiększania zasobów wiedzy oraz wykorzystania zasobów wiedzy do tworzenia nowych zastosowań.

2) Dochody z opłat lub należności wynikających z umowy licencyjnej, która dotyczy kwalifikowanego prawa własności intelektualnej oraz ze sprzedaży kwalifikowanego prawa własności intelektualnej kwalifikują się do dochodów z kwalifikowanego IP, o których mowa w art. 30ca ust. 2 pkt 8 ustawy PIT. Oznacza to, że wnioskodawca uprawniony jest do preferencyjnego opodatkowania dochodów z tego tytułu uwzględniając 5% stawkę podatku, o której mowa w art. 30ca ustawy PIT, przy spełnieniu warunków formalnych dotyczących prowadzenia odrębnej ewidencji wskazanej w art. 30cb ust. 2 ustawy PIT, dla wszystkich operacji finansowych związanych z uzyskiwaniem tych dochodów.

W związku z tym, że wnioskodawca dnia 1 stycznia 2019 r. zaprowadził odrębną ewidencję, o której mowa w art. 30cb ustawy PIT, to w sto-

sunku do dochodów uzyskanych od momentu zaprowadzenia odrębnej ewidencji może stosować stawkę, o której mowa wyżej. W związku z tym uzyskane w 2019 r. oraz latach następnych kwalifikowane dochody z kwalifikowanego prawa własności intelektualnej, wnioskodawca może opodatkować 5% stawką preferencyjną na podstawie art. 30ca ust. 1 ustawy PIT.

3) Wydatki ponoszone przez wnioskodawcę, związane z zakupem sprzętu komputerowego, materiałów szkoleniowych i edukacyjnych, kursów doskonalenia zawodowego, zakwaterowania podczas kursów doskonalenia zawodowego, materiałów eksploatacyjnych pomieszczenia biurowego, łącza internetowego, telefonu komórkowego, najmu krótkoterminowego samochodu, w celu dojazdu do kontrahenta, leasingu operacyjnego samochodu osobowego, w celu dojazdu do kontrahenta, paliwa i materiałów eksploatacyjnych samochodu, w celu dojazdu do kontrahenta, obsługi księgowej, związane z zakupem licencji do oprogramowania niezbędnego do tworzenia kwalifikowanych praw intelektualnej mogą zostać uznane za koszty do obliczenia wskaźnika, o którym mowa w art. 30ca ust. 4 w zw. z art. 30ca ust. 5 ustawy PIT, na potrzeby wyliczenia kwalifikowanego dochodu z kwalifikowanego prawa własności intelektualnej.

4) Koszty ujemnych różnic kursowych oraz opłat bankowych za przewalutowanie środków nie stanowią kosztów, o których mowa w lit. a wzo-ru z art. 30ca ust. 4 ustawy PIT i nie mogą zostać uwzględnione przy obliczaniu wskaźnika nexus.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl